

VIZITĂ DE LUCRU LA OBIECTIVELE INDUSTRIALE DIN MEHEDINȚI

În cadrul vizitei de lucru în județul Mehedinți, cuplul prezidențial a vizitat și Combinatul Chimic FOTO: AGERPRES

În ultimii ani, Nicolae Ceaușescu a vizitat foarte des Mehedinți. De obicei, venea singur, fără consoartă. De aceea poate, nu prea rămânea peste noapte la „proprietățile” din județ. La ultima vizită a venit însoțit de Elena Ceaușescu și a zăbovit ceva mai mult.

Planuri pentru un județ codaș

Încă din 1972, de când a inaugurat împreună cu Iosif Broz Tito, președintele Iugoslaviei, Sistemul Hidroenergetic Porțile de Fier I, Nicolae Ceaușescu a susținut sus și tare că județul Mehedinți a rămas în urmă cu investițiile în industrie. Și pentru că județul să ajungă la o producție de marfă vândută și încasată de 10 miliarde de lei, Ceaușescu a hotărât ca peste noapte să se pună bazele unor întreprinderi și fabrici de răsunet. Așa a început construcția Combinatului Chimic și a Termocentralei de la Halânga, a Laminorului de profile mici, a Fabricii de Anvelope Gigant, a Forței. În plus, s-a trecut la investiții însemnate în Șantierul Naval, în Uzina de Vagoane, dar și în construcția de blocuri. În

plus, „obiectivul secret” al „uzinei de apă grea”, inclus în „programul atomic” al României. Și pentru a stabili forța de muncă și a popula municipiul Drobeta-Turnu Severin, lunar se dădea la cheie câte un bloc de 40 de apartamente, în special pentru cei care reușeau după trei luni de stagiatură să rămână angajați pe termen nelimitat la Combinatul Chimic.

An de an pe platforma industrială

Așadar, în fiecare an, Nicolae Ceaușescu își făcuse un obicei din a vizita județul Mehedinți. Nu pe campionii și codașii noii revoluții agrare, ci platformele industriale ale Severinului. Despre celelalte orașe, nici nu putea fi vorba de vizite.

Referitor la Orșova, fostul primar din 1989, Constantin Negulescu, spune că Ceaușescu nu privea cu ochi buni acest oraș, din cauza faptului că nu era opera lui. „Piatra de temelie a Sistemului Hidroenergetic Porțile de Fier I a fost pusă de Gheorghe Gheorghiu Dej împreună cu Tito. Atunci a început și strămutarea vechiului oraș Orșova și înființarea lui pe actualele amplasamente. De aceea, Ceaușescu nu

a venit niciodată la Orșova”, susține Negulescu.

De fapt, putem da crezare acestor vorbe, dacă ne amintim faptul că, imediat după moartea lui Dej, Ceaușescu a pus și el o piatră de temelie la cea mai mare hidrocentrală de pe Dunăre, Porțile de Fier I. În schimb, își amintește Negulescu, la fiecare vizită a Tovarășului era obligat să vină cu 300 de oameni ai muncii pentru a-l primi și aplauda pe conducătorul iubit.

Toate vizitele întâiului om al țării, efectuate în Severin, se limitau la cele două platforme industriale. Pe timpul acestora, era strict interzis ca muncitorii să fie mutați de la un obiectiv la altul în timpul vizitelor. De aceea se apela la muncitorii din agricultură.

„Masați pentru aplauze”

La fiecare vizită, secretarii de partid din comune și orașe aveau obligația să se prezinte cu câteva sute de oameni pentru a-l aplauda pe Nicolae Ceaușescu.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL ZILEI

Vineri, Nicolae și Elena Ceaușescu continuau „vizita de lucru” în județul Mehedinți. Revenit în Capitală spre seară, șeful statului a găsit loc în agenda unei zile bogate în evenimente pentru a se întâlni cu ambasadorul Mongoliei, aflat la finalul misiunii în țara noastră. Respectând cutuma, acesta din urmă a oferit o recepție de rămas-bun. Teatrul Giulești anunța premiera unei piese din dramaturgia clasică

universală – „Pescărușul” de Anton Pavlovici Cehov.

Vizita în Mehedinți, începută de dimineață

Prima „activitate” din programul celei de-a doua zile a vizitei în Mehedinți fusese prevăzută la o oră mică a dimineții. Până la 10:30, când era programată „marea adunare populară” în municipiul reșe-

dință de județ, Ceaușeștii au trecut pe la Întreprinderea de Vagoane din Drobeta-Turnu Severin, al doilea punct în program – vizită la Întreprinderea Metalurgică din aceeași localitate, unde se produceau prin laminare (operația de transformare a unui metal în lame, fire) diferite piese necesare economiei naționale.

(Continuare în pag. a II-a)

Nicolae Ceaușescu și programele industriei de apărare

În primăvara anului 1989, numele lui Nicolae Ceaușescu era menționat în revista Der Spiegel din RFG în legătură cu o așa-zisă colaborare între specialiștii români și cei ai firmei vest-germane „Messerschmitt-Bölkow-Blohm” (MBB) pentru fabricarea în România de rachete sol-sol de tipul „Condor II”. Cele două articole apărute în revista menționată au fost citate și în presa românească din exil.

În opinia noastră, programele militare ale României erau cu totul altele decât cele indicate de ziaristii de la Der Spiegel. De exemplu, ofițerii artileriei din Armata Română cunoșteau în anul 1989 faptul că pe raza localității Crângu lui Bot (județul Prahova) funcționa Întreprinderea de producție și reparații a tehnicii de rachete. Aceasta a fost înființată în anul 1981 prin transformarea și dezvoltarea Bazei nr. 268 de fabricat și reparat tehnică de rachete. Producția întreprinderii respective a fost formată, în principal, din proiectile reactive nedirijate PRN-80, rachete aer-aer A-90 (RS-2 US) și A-91 (R-3 S), precum și complexe anti-aeriene portative cu rachete A-94 (SA-7 b), toate acestea fiind realizate sub licență sovietică. După anul 1989, mijloacele de Crângu lui Bot au fost modernizate complexul antiaerian portativ CA-94 (SA-7 b) și racheta antitanc dirijată G M 14-M „Maliutka”.

Pentru înzestrarea unităților de apărare antiaeriană cu mijloace de foc moderne, autoritățile de la București au demarat încă din anul 1956 un pro-

gram de dotare cu tunuri antiaeriene sovietice KS-19 cal. 100 mm, iar în anul următor au fost importate primele piese sovietice de artilerie anti-aeriană KS-30 cal. 130 mm. Acestea au înlocuit modelele vest-europene de tunuri antiaeriene (cal. 20 mm, 25 mm, 40 mm „Bofors”, 75 mm „Vickers” și 88 mm „Krupp”), care au fost scoase treptat din dotare în anii 1958-1959. Concomitent, au fost întreprinse demersuri pentru achiziționarea sistemului sovietic de rachete anti-aeriene „Dvina”. Primul sistem de acest tip a sosit în România în anul 1959 și a intrat în componența forțelor subordonate Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

În scopul dotării Armatei Române cu tehnică și materiale militare în perioada 1960-1965, autoritățile de la București au prevăzut suma de 6.357 milioane de lei. Din aceasta, 1.157 milioane de ruble (4.236 milioane de lei) au fost alocate pentru plata importurilor de produse speciale: mijloace moderne de apărare antiaeriană (în principal, complexe de rachete anti-aeriene SA-75 „Volhov”), radioloca-toare (din URSS), aparatură radio (din URSS, Ungaria și RDG), mijloace de tracțiune (din URSS și Polonia), 104 avioane de vânătoare MIG-21 F-13 (necesare pentru înlocuirea aparatelor MIG-15 din patru regimente de aviație) și 423 tancuri mijlocii T-54 A (din Polonia).

Complexele sovietice de rachete antiaeriene SA-75 „Volhov” au intrat

în dotarea Regimentului 4 Ra. A. de la Ploiești, precum și a Regimentului 15 Ra. A. de la Hunedoara – înființat în 1962, respectiv 1963. Acestea puteau acoperi zona București-Ploiești și obiectivul industrial Hunedoara împreună cu alte două regimente de rachete antiaeriene, deja înființate în perioada 1961-1962.

În anii 1961-1965 au intrat în dotarea Armatei Române și alte tipuri de tehnică de luptă: tancul T-55-100 (condiderat „mașina de luptă de bază din înzestrarea unităților și marilor unități”), transportoarele amfibii blindate BTR-60 PU, tractoare de tancuri, rachetele sol-sol de diferite tipuri, vedete purtătoare de rachete, vânătoare de submarine, remorhere maritime și fluviale. Totodată, începând din anul 1961 au fost modernizate tancurile T-34 aflate deja în înzestrare, în scopul îmbunătățirii performanțelor de luptă și prelungirii duratei de exploatare.

Prin noul protocol secret al Tratatului de la Varșovia (semnat la 31 martie 1961, la Moscova), 12 divizii mecanizate, două divizii de tancuri, un regiment de desant-parasutare, patru regimente de rachete antiaeriene, patru regimente și două divizioane de artilerie antiaeriană românești erau puse, în caz de război, la dispoziția comandantului suprem al Forțelor Armate Unite ale țărilor membre ale Organizației Tratatului de la Varșovia (OTV).

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

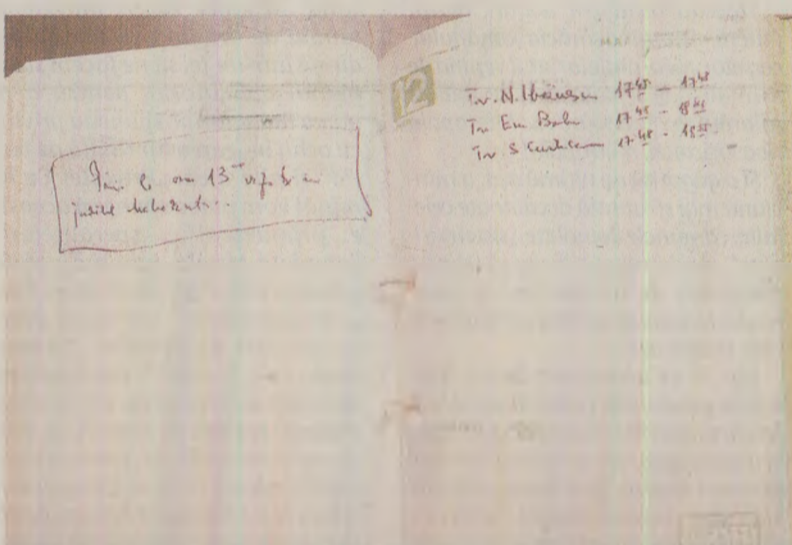
12 mai (Vineri)
Soarele a răsărit la 5:51, a apus la 20:34
Luna a răsărit la 13:26, a apus la 2:40
Sărbătoare creștină:
Sf. Ier. Epifanie al Ciprului și Gherman al Constantinopolului

S-a întâmplat la 12 mai 1989

• După cum relatează agenția MTL, Adunarea de Stat a RF Ungaria a aprobat numirea lui Gyula Horn în funcția de ministru al Afacerilor Externe. Au mai fost numiți titularii noi și la alte ministere.

Roxana VINTILĂ

AGENDA ELENEI CEAUȘESCU

„Până la ora 13:00, vizită în județul Mehedinți” – menționează agenda Elenei Ceaușescu la data de 12 mai 1989. Iar după-amiaza, între orele 17:45 și 18:35, i-a primit pe N. Ibănescu, Emil Bobu și Silviu Curticeanu.

Cât de „încântați” vor fi fost funcționarii și ofițerii din serviciul de pază și protecție de energie inepuizabilă a Tovarășei, care - după o zi și jumătate de călătorie, ședinte, vizite și întâlniri în județul Mehedinți - a venit după-amiaza la birou, greu de spus. Că nu puteau avea, între ei, alte comentarii decât elogiase, e sigur. Iar referințele la identitățile „tovarășilor” erau consacrate. Elena Ceaușescu intrase demult în sacrosantul spațiu al „întâului bărbat”.

„Pentru aparatul administrativ, Ceaușescu era Tovarășul, scrie Dumitru Popescu. Cum Dumnezeu era pentru cler „Domnul” și nimic mai mult. Un fel de a face ca singularul numelui comun să devină nume propriu. În activul de la județe și orașe Ceaușescu era numit „șeful cel mare”. De inteles, fiindcă deasupra se aflau zeci de straturi, și doar două persoane se bucurau

de apelativul ierarhic: șeful direct, oricât de modest, numit simplu „șefu” și vârful piramidei, „cel Mare”. La acesta, epitetul suna ca prima treaptă spre strana voievodală, spre consacrarea istorică de genul „Ștefan cel Mare”. Activul din eșalonul doi și trei, miniștri, secretari județeni, șefi de instituții centrale, îl evocau sau se adresau direct, cu formula protocolară, „tovarășe secretar general”. Doar puțini din aparatul de stat, indeobște cei care lucrau în străinătate sau cu străinătatea, ca și unii intelectuali îi spuneau „tovarășe Președinte”. Noi cei din CPEx i-am spus multă vreme „tovarășe Ceaușescu”. Dar în ultimii ani, consecvenții acestei adresări rămăneau în minoritate, căci proliferase și în CPEx, printre nou-veniți, formula oficială de „secretar general”. Părea straniu și irreverențios să-i mai spui pe nume”.

Iar Tovarășei – când nimeni nu-i putea reaminti vreo sedere comună în pușcărie, cumpărături, griji ori petreceri comune – încă și mai nepotrivit ar fi fost să-i te adresezi direct.

Lavinia BETA

JURNALE PERSONALE

12 MAI

De fapt, Florin Mugur este singurul prieten rămas: după moartea Danei, ne mai dăm telefoane, să nu uităm să mai vorbim; și de atâția ani, decenii, este singurul om cu care mă mai confrunt, măcar pentru că am lucrat împreună atâtea volume.

Pentru a ajunge la ei, în Bibescu Vodă, traversez toată piața nouă, zona rezidențială la care se muncеște ziua și noaptea (timp cât pentru piramidele faraonilor). Un decor gol, în care nici oficialii apropiați dictatorilor nu vor să locuiască, am auzit; ei nu vor să-și parăsească vile și grădinile din preajma lacurilor, bunăstare pe care au moștenit-o de la „foști”...

Acum se lucrează la fântânile arteziene, încercându-se tot felul de decorații florale și animaliere de inspirație asiatică; monstruoșitățile pe care apa le va îmblânzi poate.

Din această răsucire: Calea Victoriei, Iuliu, Splai, Magistrala Nord-Sud și continuarea Splaiului, spre locul unde a fost Morga – toate sunt flan-

cate de blocuri-stas, uriașe, toate la fel de indistincte, încât te prinde urâtul, te rădăcești.

La plecarea de la ei (Iulia are mâine zi de dializă, așa că plec devreme), Mugur îl ia pe Fix la plimbare; ne plimbăm prin acest decor, pe această scenă tristă, plină de mormane de moloz și de câini vagabonzi. Chiar Dealul Mitropoliei este flancat de două blocuri uriașe care mănâncă toată perspectiva. La întoarcere, între Biserica Sf. Ionică și Sf. Gheorghe, bătrâni și bătrâne, cerșetorii, cloșarii Bucureștiiului. Zac în marginea „ctitoriiilor” goale, pe câte un colț de zid sau de moloz, la un loc cu câinii, și ei niște demolați. Mă întreb câți or fi găsiți morți printre ruine, câți or fi crăpând de frig și foame (ei nu sunt otrăviți precum câinii, ei mor, în orașul lui Ceaușescu, de moarte bună!).

Și mai devreme am văzut o nuntă țigănească – un sir de mașini găite cu păpuși-mirese pe capote și niște lumânări de nuntă, cu buchete de flori cât roata carului...

(Continuare în pag. a II-a)

SEXUL ÎN SOCIALISM

Încrucșarea la primat: „Este plăcut să mănânci, să bei, să dormi și să fecundezi”

Conspicăm astăzi cărțile educative pentru tineret, gen dragoste, tinerete, răspunderi:

Ioan Vinți, „Adolescența și sexualitatea”, „Scopul educației sexuale este educarea iubirii sincere, a respectului față de persoana aleasă, pentru a întemeia o familie și apoi crearea vieții sexuale în acest cadru. Crescuți în mijlocul unei familii cu temeinice principii morale, într-o societate care de asemenea să aibă solidaritate morală, se va dezvolta în tineri, treptat, dragostea familiară (sic!!), n. red!”.

„Este plăcut să mănânci, să bei, să dormi și să fecundezi.”

Contactul sexual: „În general se admit următoarele faze: prima fază, preluatul începe o dată (sic!, n. red.) cu apariția primelor semne de atracție reciprocă. Enumerăm ca elemente componente ale acestei faze: discuția dintre cei doi parteneri al cărei conținut principal îl constituie dragostea, dansul prin apropierea fizică și ritm, cochetării etc., preocupări ce au ca scop atragerea partenerului. Această fază are caracterul unei excitații psihice; în această fază apar modificări funcționale: accelerarea respirației; a bătăilor inimii etc. Este faza care constituie pregătirea fazelor următoare.”

După realizarea atracției reciproce dintre cei doi parteneri urmează o a doua fază, a jocurilor erotice (excitația sexuală precopulatoare). În cadrul acesteia, senzațiile tactile au rolul cel mai important în creșterea excitației sexuale. Este vorba de acele excitații care pornesc de la zonele erogene amintite. Această fază începe de obicei prin sărut, urmând apoi atingerea diferitelor zone erogene, astfel că la sfârșitul perioadei se atinge acel punct de excitație care permite trecerea la faza următoare.”

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Frustrările unui pionier de rând

În 1989, aveam 9 ani și o mare suferință: în clasa a III-a B, la Școala Generală nr. 75 din București, eu nu eram nimic. Doar pionier de rând. Nu reușeam să mă calific pentru niciuna dintre funcțiile care li se atribuiau elevilor în colectivul unei clase, pentru a li se da o răspundere și a li se șlefui, nu-i așa, spiritul de lider. Sistemul nu convinsese pe toți că trebuie să fii „ceva”. Iar oferta era generoasă. Existau un comandant de detașament, trei comandanți de grupă, doi responsabili sanitari și un „casier”. Iar noi eram 35 de copii. Un calcul destul de simplu, chiar și pentru acea vârstă, mă îndemna să cred că aș merita să joc un rol în economia administrativă a clasei. Știam foarte bine și ce nu vreau să fiu: casier, pentru că aș fi pierdut „tezarul” clasei, și comandant de detașament, pentru că nu învățam mai bine decât Corina, ocupanta prestigiosului

post. Darsigur învățam mai bine decât Sorina, comandantul de grupă de pe rândul de la cuier. Numai că Sorina avea bunici care lucrau la televiziune, persoane importante, care insistaseră pe lângă doamna învățătoare că fetița e timidă și trebuie mobilizată, responsabilizată, pentru a se transforma în viitor cetățean de nădejde. Învățam mai bine și decât Monica, o altă purtătoare a șnurului roșu atârnat în piept. Doar că Monica era, deh, mai năzdrăvană, iar părinții ei, care lucrau la Departamentul de comerț exterior, insistaseră pe lângă doamna învățătoare că fetița trebuie să primească o funcție pentru a deveni mai astâmpărată și mai ordonată. Al treilea comandant de grupă, pe rândul de la geam, Raluca, învăța la fel de bine ca mine. Socoteam că ea chiar își merita postul. Plus că era un lider care promitea – când colegii nu ascultau de vorbă

bună, știa să recurgă și la corecții fizice, de obicei mascate în faulturi dure-roase pe terenul de sport.

Rolul de responsabil sanitar nu mă încânta foarte mult, dar tot ar fi fost ceva. E adevărat că nu aveam niciodată bentița așezată corespunzător, uneori îmi uitam tresele acasă și, în loc de pantofi sau sandale, purtam teniși. Dar eram mai îngrijită decât Aza, care în permanență se murdărea cu cerneală, acuarele sau tuș. Când trecea printre bănci ca să ne verifice pe noi, ceilalți, dacă avem unghii tăiate și batista în bună ordine, ne feream ca să nu ne mănâncească.

La fel ca Monica, Aza avea părinți care o considerau prea neubunată și care căutaseră sprijin la doamna învățătoare pentru a o dpmoni cu o funcție administrativă.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN PRESA EXILULUI

A dispărut Doina Cornea?

• Doina Cornea a dispărut de la domiciliul ei din Cluj de la jumătatea lunii aprilie, comunică o depeșă a agenției ADFP de la Viena, în 9 mai a.c., din surse diplomatice, acreditate la București.

O telegramă, semnată de Danielle Mitterand, a fost expediată la 10 mai președintelui RSR, în care se cer lămuriri în legătură cu soarta opozanței de la Cluj. Președintele Federației Internaționale pentru Apărarea Drepturilor Omului, dl Daniel Jacobi, a lansat un apel către toate ligile naționale, pentru o acțiune concertată în sprijinul Doiniei Cornea.

Opozanta Doina Cornea este invitată în luna iunie la Paris, iar la 3 iulie la Parlamentul European de la Strasbourg.

• Comitetul de susținere Doina Cornea (La Fajne Iesterts – 16420 Brigueil – France) anunță că Doina Cornea a transmis, la începutul lunii aprilie, dorința de a împărți premiul atribuit ei de Fundația daneză pentru pace (și ridicat de fiica ei, Ariadna Combes) cu poezii Dan Deșliu și Mircea Dinescu.

• Dan Deșliu se află din nou la domiciliul său din București. Într-o conversație telefonică de un minut, el a putut transmite că a încetat greva foamei după trei săptămâni (a început-o la 17 martie), din pricina tulburărilor de vedere și „a altor tulburări”.

(Continuare în pag. a IV-a)

SEXUL ÎN SOCIALISM

ÎNCRUCIȘAREA LA PRIMATĂ: „ESTE PLĂCUT SĂ MĂNÂNCI, SĂ BEI, SĂ DORMI ȘI SĂ FECUNDEZI”

(Urmare din pag. 1)

„La primat (maimuțe – oameni) încrucișarea are loc oricând, fără restricții sezoniere (...) o altă curiozitate a comportamentului sexual al primatelor este acceptarea masculului (o, dal – n. red.) de către femeia gravidă. În cazul tuturor celorlalte mamifere, copulația este respinsă. (...) Societatea veghează ca orientarea vieții sexuale să se facă pe făgașul util ei și speciei ei și să se poată asigura un ritm potrivit de creștere a populației.”

„De acum, tânărul de mâine este un membru al societății care dorește să aibă generații din ce în ce mai viguroase și mai înzestrate, generații care să crească sănătoase din punct de vedere somatic și psihic, generații care să se reproducă la timpul potrivit, asigurând descendenți de calitate.”

Pubertatea la băiat. „In ochii grupului solitar de băieți fetele sunt disprețuite, având singurul rost de a fi trase de păr sau bulgărite cu zăpadă. Dacă un băiat se va apropia cu gânduri de prietenie de o fată, în mod sigur va fi batjocorit de grupul de băieți din care face parte.”

Omul e un mamifer crescut în cea mai bună dintre lumile posibile. Poartă genetică pentru asigurarea unor descendenți de soi. Pion sensibil și delicat, sacrificat cu dragoste de partid și de stat pe altarul geneticității. „Dezvoltarea activității nervoase superioare a permis controlul conștient asupra comportării sexuale. O consecință: evitarea bolilor cu urmări asupra speciei prin avort și anticoncepționale”. Și deci asta: omul socialist e un bun care se reproduce la fel cum muncește: cu dedicație și responsabilitate. „Ultima treaptă a activității sexuale o constituie reproducerea umană. Reproducerea speciei umane este rezultatul firesc, ba chiar

Prin filme, regimul încurajă relațiile „distanțate” dintre adolescenți. Pericolul era mare, având în vedere prevederile Legii antiavort FOTO: Arhiva TVR Media

scopul ei final.” O păpușică, dar nu o păpușică gonflabilă, ci o păpușică cu moralitatea ridicată.

„Sunt o păpușă masculină/Și mi se spune sex mașină.” Dar numai pentru binele țării mele! Mă duc la tovarășa de muncă și o trântesc (dar cu delicatete) de toți pereții, până zice „gata”. Dar numai pentru binele patriei. Pe urmă mă duc acasă la nevastă, bag la ghiozdan și-mi iau în serios rolul de promotor al genelor mele puternice și sexy. Totul pentru binele patriei și statului și pentru

c-așa a zis Tovarășu’. Ejaculez la țintă, fix în ovulul nevetei mele, dormice să pună țării la dispoziție vrednice exemplare umane, descendenți sănătoși și iubitori de patrie, demni să pună mâna pe lopată și topor, pentru-al țării viitor. Da. Vreau să dau țării câți mai mulți copii, pentru că-mi iubesc partidul, și pe patria mea, și pe secretarul său general, în frunte cu... aaaa... tovarășul Nicolae Ceaușescu. În mine totul vibrează de dragostea pentru socialism. Inima, când îmi bate în piept, zice Republica Socialistă Ro-

mânia. Toți viguroșii mei spermatozoizi scandează numele tovarășului Nicolae Ceaușescu. Ovulul tovarășei mele de viață așteaptă înfierbântat ca să fie fecundat în slujba socialismului. Totul pentru partid. Nihil sine Ceaușescu. Mă revendic dintre cei cu genele puternice și vreau să perpetuez specia, pentru ca societatea mea socialistă multilateral dezvoltată să demonstreze că are descendenți de nădejde. Eu nu folosesc nimic anti-concepțional, deoarece n-am nevoie și n-am de cine să mă feresc. Sunt

măndru să trimt la război copiii care poartă gene puternice, de țărăn din popor, de om viguros, cu sânge-n vene, nu cu apă. Educație sexuală? Știu eu: „Societatea veghează ca orientarea vieții sexuale să se facă pe făgașul util ei”. Asta știu eu, asta fac. Trăiască Partidul Communist Român, în frunte cu Secretarul său General, tovarășul Nicolae Ceaușescu. El ne pune toate la dispoziție. El toate alea ni le dă. El ne face și educație sexuală.

Căci, așa cum am citit în cartea lui I. Vinți, „Adolescența și sexualitatea”, „este plăcut să mănânc, să beau, să dorm și să fecundez”. Asta știu, asta fac. E foarte bună etica socialistă. „Este plăcut să mănânc, să beau, să dorm și să fecundez.” Deci mănânc, beau, dorm și fecundez. Și-i mulțumesc din inimă partidului pentru tot. Nici o masă fără pește.

Valentina Licu, „Pregătirea pedagogică a adolescentului pentru viața de familie”: „Pedagogia cultivării adolescenților în spiritul colectivismului trebuie să constituie cheia de boltă a practicii educative socialiste. Dialectica interrelației singularului cu generalul, care-și dobândește exprimarea concretă în diversele variante ale particularului, poate fi ușor sesizată și întreținută, în diverse modalități de dezvoltare și prin intermediul comunicării psihologice și ideologice”. Zi-le, Loredana!

Deci, tovarășii. Conform principiilor morale comuniste de educație sexuală, să avem grijă să dăm țării spermă de calitate superioară, pentru a asigura țării descendenți sănătoși și viguroși. Numai cu ajutorul lor vom reuși să clădim viitorul patriei multilateral dezvoltate, pe drumul socialismului. Și-i vom satisface personal pe mulțimii noastre conducători. Muah!

Luiza MOLDOVAN

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Treceau bișnițarii bogatii, aliații puterii, sfurțând sărăcia românului, cerșetoria, proletariatul venind de la muncă, de la piață, cu oase goale și salamul tot mai scârbos... Metropolă noastră, auzi, metropolă!

Și o gogorită de ultimă oră, o minciună mai sfurțată decât toate celelalte: comunele demolate, „sistemate”, modernizate, încep să trimită telegrame de mulțumire, de recunoștință șefului, pentru condițiile în care trăiesc azi...

(Au să ne acorde cât de cât înțelegere generațiile celuiilalt secol/mileniu, moștenitorii acestor distrugerii și acestui urât? Ne vor ierta? Vor mai putea ei realiza, în mileniiul celălalt, ridicolul nostru tragic, obsesiile obsedantelor decenii, legenda acestui „cotidian” sufocant, incredibil? Vor mai înțelege răsul plânsu’ nostru? Doamne, ferește-i de bășcălia timpă, de spiritul acesta autohton, corcitură, corceala, nici orient, nici occident... Mileniul celălalt! – oprobriu lor, uitarea, moartea – și uite cât de patetic ne cutremurăm, uitând de „epoca noastră Cea” strălucită.)

Florenta Albu, Zidul mortor (Pagini de jurnal) 1970-1990, București, Cartea Românească, 1994, p. 411-412

Da! Chiar azi imprim o piesă lamentabilă despre ilegalități și eroism revoluționar, inventată de A.P.

(Urmare din pag. 1)

Schimbare în programul Televiziunii

În jurul orei 10:30, direct la posturile de radio și televiziune, cuplul prezidențial lua parte la „marea adunare populară” din municipiul Drobeta Turnu-Severin. Pentru a asigura evenimentului o cât mai bună vizibilitate, posturile de radio și Televiziunea au transmis în direct de la Turnu-Severin. O „rupere de ritm” în programul tv al unei zile normale de vineri și, poate, un prilej de-a mai sparge monotonia.

Spectacol pe stadion

Pe stadionul municipal, reporterul României libere scria că au încăput „peste 60.000 de locuitori ai orașului și din localitățile învecinate”. Intrarea „în scenă” a actorilor principali, scria presa, a fost spectaculoasă. S-au scandat minute în șir „Ceaușescu – PCR!” „Ceaușescu și poporul!” „Stima noastră și mândria, Ceaușescu-România!” „Ceaușescu – Pace!”. Numai că spectacolul organizat orișunde apăreau cei doi intrase de mult în categoria obișnuitului.

„Să ne trăiți într-un mulți ani cu sănătate!”

Întai au vorbit gazdele – Constantin Dinu, prim-secretar al județului Mehedinți, Stelian Stăncioiu, directorul Întreprinderii de Construcții Navale și Prelucrări la Cald, Nicolae Artene, directorul Întreprinderii Electrocentrale, Iulian Drugă, președintele CAP Oprisor. Apoi, înaltul oaspete s-a adresat mulțimii. Cuvântul său, scria presa centrală, „a fost întâmpinat cu puternice aplauze și ovatii”. Adunarea populară a fost închisă de Constantin Dinu, cu urarea standard „Să ne trăiți într-un mulți ani cu sănătate, mult iubite și stimate tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, mult stimată tovarășă Elena Ceaușescu, spre binele și fericirea întregii noastre națiuni, spre gloria Partidului Communist Român și măreția Republicii Social-

JURNALUL ZILEI

liste România!”. Probabil să nu lase loc de interpretări deplasate, în cazul urărilor pentru Elena, formula a conținut doar cuvintele „mult stimată”.

Țării cât mai multă energie, de la Porțile de Fier

La amiază, oaspeții s-au deplasat la șantierul Hidrocentralei Porțile de Fier II, numită în epocă Sistemul Hidroenergetic și de Navigație. Interesul lui Ceaușescu pentru cel din urmă obiectiv trebuie să fi fost mare. Apropiatii au povestit ulterior că energia electrică și tot ce presupunea ea, de la obținere la economisire, îl preocupau la primele ore într-o zi obișnuită de

RESTITUIRI

Brucan dorea să-și verifice contul în valută

Strict secret
Notă
1. În cursul dimineții de 9 mai a.c., Brucan Silviu a purtat la domiciliu o discuție cu membrii familiei din care rezulta intenția sa de a efectua o deplasare la Banca Română de Comerț Exterior în vederea stabilirii dacă mai poate folosi disponibilul din contul său valutar, precum și pentru efectuarea unor cumpărături. În context, ginerele său, Nicolae Mircea, l-a sfătuit să nu se depărteze prea mult de casă pentru

„a nu i se întâmpla ceva”, fapt cu care acesta nu s-a declarat de acord, afirmând că „eu cred că mai curând m-ar apăra ei”. Pentru orice eventualitate, Nicolae Mircea s-a oferit să-l însoțească pe timpul deplasării în oraș.

De asemenea, Brucan Silviu a analizat cu soția sa și ginerele său modalitățile de acțiune în vederea vânzării autoturismului în condițiile în care telefonul lor nu funcționează.

2. Brucan Silviu împreună cu

Nicolae Mircea s-au deplasat în cursul zilei la Banca Română de Comerț Exterior și la mai multe magazine Shop, pentru cumpărături, fapt despre care (...) anterior pe milițianul aflat în fața casei lor.

Nr. D-3/00184.469

Din (...) mai 1989

Document din volumul Dosarul Brucan. Documente ale Direcției a III-a Contraspionaj a Departamentului Securității Statului (1987-1989), Iași, Editura Polirom, 2008, p. 642

LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI

Decrete prezidențiale

Privind conferirea ordinului „Tudor Vladimirescu” clasa I
Președintele Republicii Socialiste România decretază:
Articol unic – Se conferă ordinul Tudor Vladimirescu clasa I ambasadorului extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Mongole la București, Togoociin Ghenden.

NICOLAE CEAUȘESCU
Președintele
Republicii Socialiste România
București, 26 aprilie 1989

Privind delegarea tovarășului Neculai Ibănescu pentru a îndeplini funcția de prim-vicepreședinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al județului Hunedoara,

În temeiul art. 97 din Legea nr. 57/1968 de organizare și funcționare a consiliilor populare, Președintele Republicii Socialiste România decretază:
Articol unic – Se delegă tovarășul Neculai Ibănescu pentru a îndeplini funcția de prim-vicepreședinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al județului Hunedoara.

NICOLAE CEAUȘESCU
Președintele
Republicii Socialiste România
București, 10 mai 1989

Monitorul Oficial, 12 mai

ARTICOLUL ZILEI

Demnitate națională

A apărut nr. 10, jubiliar, am spune, al prestigioasei reviste române de istorie militară „Lupta întregului popor”. Purtând pe copertă chipul luminos al unificatorului de țară, Mihai Viteazul, încadrat de flămarile tricolore ale eroismului ostășesc, această nouă tipăritură întregeste în chip fericit florilegiul de izbâzni cu care ne-au bucurat în vremea din urmă istoricii militari. Nu mai enunțăm sumarul acestei bogate publicații, dar vom sublinia preocupările multilaterale ale Comisiei Române de Istorie Militară, al cărei președinte este general-locotenent doctor Ilie Ceaușescu, ca și aria tematică vastă a problemelor abordate: de la chestiuni de istorie antică și națională la ramificațiile nebanuite ale ultimei conflagrații mondiale, de la istoria armelor de foc la medalioanele unor mari comandanți de oști români și străini. Remarcabilă este, de asemenea, preocuparea colectivului acestei publicații de a omagia sinteza vie a virtuților neamului nostru, intrupată în ființa și spiritul Poetului Național, Mihai Eminescu – de la a cărui trecere în vesnicie vom comemora peste puține săptămâni 100 de ani.

În conformitate cu doctrina noastră ideologică, de a scrie istoria așa cum a fost, fără prejudecăți și fără jenante rațiuni conjuncturale (care ne-au făcut atât de mult rău până acum câteva decenii), numărul de fațel al revistei are și un pronunțat caracter polemic, reunind decada studiile excelente îndreptate împotriva falsificatorilor adevărului și revizionștilor de profesie. Astfel, vom semnala materialele: „România, victimă a agresiunii revizioniste. Un moment greu pentru țară” de conf. univ. dr. Mircea Mușat; „Reeditare revizionistă. Cu prodest?” de dr. Constantin Botoran; partea a IX-a a studiului „Programul revizionist al regimului horthyst” de Mihai Retegan; „Armata română. Nu fascismului! Nu revizionismului!” de colonel dr. Constantin Toderăș. O mențiune specială se cuvine axului de rezistență al acestui număr: „Lupta pentru apărarea gliei străbune împotriva expansiunilor și revizionismului, permanență a istoriei poporului român” de general-locotenent dr. Ilie Ceaușescu. Publicat sub genericul elocvent „Adevăruri fundamentale ale istoriei naționale”, acest amplitud studiu este o frescă dramatică a existenței multimilenare a românilor, cu o puternică armătură de argumente științifice. Comentând furturile teritoriale, de tip fascist, săvârșite de unele puteri europene împotriva României, la 26 iunie și, respectiv, 30 august 1940, autorul înfierează, cu sobrietatea sa binecunoscută, rădăcinile revizionismului, caracterul de dictat imprimat politicii continentale de către cei care se amăgesc să creadă că dreptul forței poate substitui forța dreptului. Anii au trecut, de la începutul celui de-al II-lea război mondial se împlinesc chiar acum o jumătate de veac, dar iată că forțele întunerului șerpulesc din nou pe la temelii istoriei, și urmașii aceluia care au pe „șterșăniță” câteva milioane de victime agită din nou stindardele însângerate ale pretențiilor teritoriale, dovedind tuturor că din lecția aspră a celui genocid n-au învățat absolut nimic. Referindu-se la această simptomatice și periculoasă recrudescență a revizionismului, care este profesată în special de unele cercuri din Ungaria, cunoscutul nostru istoric scrie: „Alăturându-se propagandei imperialiste pe tema așa-ziselor «drepturi ale omului» – vânturată tocmai de cei care secole la rând, ca și în prezent, au alimentat colonialismul și neocolonialismul, apartheidul și politica de deznaționalizare pe diferite meridiane ale globului – oficialitățile ungare au făcut un nou compromis cu forțele cele mai retrădate ale momentului. Este o reeditare peste timp a unei practici mai vechi; așa a procedat Ungaria și în trecut, când s-a asociat cu imperialismul habsburgic în epoca modernă și, apoi, cu cel german în anii primului război mondial, cu fascismul celui de-al treilea Reich și politica revanșardă a Italiei fasciste”. Este, totodată, produs un pasaj grăitor dintr-un articol apărut în demult în Canada, în publicația L’Information. „Drepturile omului, invocate în contextul tentativelor de a calmă România, sunt puse în discuție într-un moment în care societatea ungară nu poate asigura dreptul la muncă pentru toți cetățenii săi; într-un moment în care șomajul continuă să se accentueze, iar inflația, recesiunea economică, datoria externă iau proporții necunoscute vreodată în această țară... În această situație, la Budapesta s-a găsit o singură soluție – abaterea atenției poporului de la problemele interne – și astfel a fost inventată, după modelul fascist, de pe vremea când Germania hitleristă avea scopuri expansioniste, problema minorităților maghiare din alte țări, punând în valoare lozincă «protecție»”.

Tuturor acestor periculoși dușmani ai păcii și concordiei între națiuni, românului simplu, din popor, le-ar răspunde cu o veche vorbă de duh: „Ehei, nu mor caii când vor căinții!”.

Rezumând, acest nou număr al valoroasei publicații „Lupta întregului popor” se constituie într-un vibrant document al demnității naționale, oferind totodată și o lectură palpitantă și instructivă pentru toate vârstele.

Săptămâna culturală a Capitalei, nr. 19/1989

Mihai Viteazul era eroul cel mai „brav” al istoriografilor românești în 1989. Doar tovarășul îl întrecea în calitate – „erou între eroi” FOTO: Arhivele Naționale

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Frustrările unui pionier de rând

(Urmare din pag. 1)

Cel de-al doilea sanitar, Magda, era ireproșabilă. Avea până și șosete cu dantelută primite din America, ceea ce plusa decisiv la imagine. Și cred că nu doar la imagine, din moment ce nepoțica doamnei învățătoare a apărut într-o zi, în vizită cu mama ei, purtând șosete identice. Care sigur-sigur nu se găseau la Titan sau Bucur Obor.

Prin urmare, eram, sau cel puțin mă consideram, bună la învățătură. Cu potențial de lider. Nu eram cel mai dichisit copil din clasă, dar nici nu-mi picura cerneală din breton. Eram bună și la sport, și la muzică. La serbările școlare învățam toate rolurile, replicile și versurile tuturor participanților. Nu înțelegeam de ce nu s-ar găsi un locșor și pentru mine. Nu puteam nici să acuz că sunt incurajate mediocritățile, pentru că titularii de post erau fie foarte buni, fie foarte speciali. Dar, dacă ar fi fost cu toții foarte buni, cine știu ce pleacăș prindeam! M-au făcut, la un moment dat, dirijorul clasei. Ceea ce mai mult m-a intristat, pentru că la serbări trebuia să stau mereu cu spatele și nu vedeam nici măcar dacă ai mei sunt în public.

Nu știu prin ce minune au mai apărut, spre sfârșitul clasei a III-a, două noi posturi în oferta administrativă a clasei. Pentru ele, nu trebuia să înveți cine știe ce. Doar că să nu fii printre ultimii. Nu era nevoie nici să fii cel mai curat și îngrijit elev. Nici măcar eventualul talent la muzică sau desen, ca să nu mai vorbesc de calligrafie, nu conta. Am fost aleasă instantaneu.

Nici azi nu știu de ce doamna învățătoare m-a făcut stegar. Cum de a intuit în mine talentul de a sta mai bine de o oră în picioare, cu mâinile întepente pe bățul drapelului. Acum nici nu mai contează, iar atunci, cu siguranță, nu conta deloc. Fericirea era prea mare. Totală. Plus că celălalt stegar al clasei era Valentin, care avea cei mai albaștri ochi și îmi aducea „abțibilduri” cu Comptrol. Doar că n-am apucat să îmi exercit funcția prea mult. Venit-a Revoluția și, apoi, post-Revoluția, cu reformele ei. Au rămas comandanții de toate felurile. Au rămas responsabili sanitari. Nu mai vorbesc de casier. Stegarii au fost printre puținii care și-au văzut posturile restructurate după '89. Mă-ntreb ce-au avut cu ei.

Irina CRISTEA

Cristina DIAC

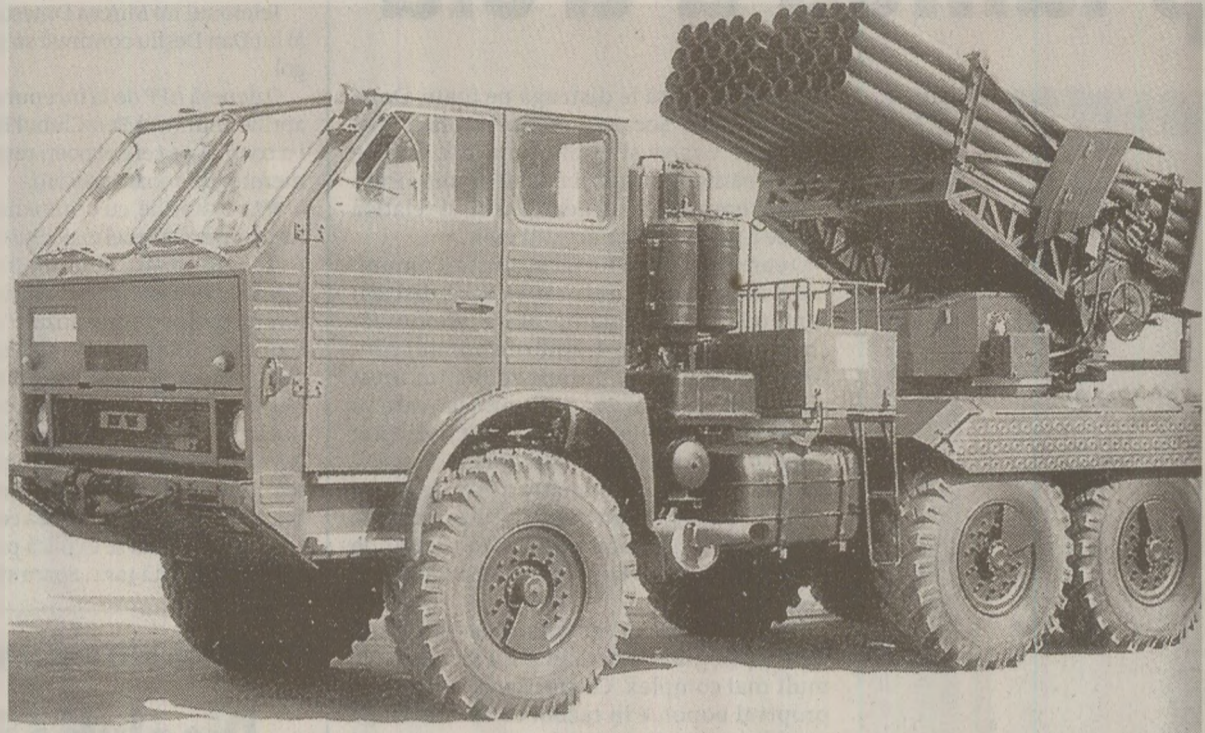
Nicolae Ceaușescu și programele industriei de apărare

(Urmare din pag. 1)

După invadarea Cehoslovaciei de unități militare din cinci state membre ale OTV (URSS, RDG, Polonia, Ungaria și Bulgaria), Armata Română – cu excepția unităților de transmisiuni, de aviație ale marinei, trupelor de apărare antiaeriană, unităților de rachete tactice și operativ-tactice, precum și a subunităților de cercetare chimică și de radiații – a fost implicată foarte puțin în aplicațiile Comandamentului Forțelor Armate Unite (CFAU) desfășurate pe teritoriul altor state. De regulă, România a fost reprezentată la asemenea manevre militare doar de generali și ofițeri care acționau în cadrul unor comandamente și state majore restrânse, distincte din punct de vedere național. Participanții români rezolvau numai pe hârti situațiile strategice și operativ-tactice create de conducătorii aplicațiilor.

Conform programului stabilit de CFAU, unitățile de aviație și marină, trupelor de apărare antiaeriană și unitățile de rachete tactice și operativ-tactice românești și-au desfășurat pregătirea atât în România, cât și în poligoanele de trageri din URSS, în cadrul unor aplicații specifice. Totodată, în perioada 1969-1990 s-au desfășurat antrenamente anuale de cooperare tactică între marile unități de apărare antiaeriană a teritoriului României și ale statelor vecine. Astfel, au avut loc atât zboruri reale ale (înțele) aeriene, cât și zboruri de recunoaștere a aerodromurilor de cooperare din țările socialiste vecine (Bulgaria, Ungaria și URSS). De obicei, în acțiunile de recunoaștere comună – care se desfășurau anual în perioada iunie-septembrie – erau implicate aerodromurile bulgare de la Gabrovnitza, Graf-Ignatiev și Ravnet, cele românești de la Giarmata, Deveselu, Borcea și Mihail Kogălniceanu, precum și aerodromurile de la Tiraspol (URSS) și Kecskemet (Ungaria).

La cea de-a 25-a ședință a Comisiei Permanente CAER pentru industria de apărare (Moscova, 20-25 noiembrie 1972), membrii delegației române au informat despre intenția Guvernului de la București de a dez-

După invadarea Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varșovia, în 1968, Nicolae Ceaușescu a dat dispoziție să se întărească dotările apărării antiaeriene

FOTO: Arhiva personală dr. Petre Oprîș

volta producția de tehnică militară atât pentru nevoile țării, cât și pentru export, în vederea obținerii fondurilor necesare achizițiilor militare pe care urma să le importe în perioada următoare. Totodată, a fost exprimat din nou interesul părții române pentru construirea de avioane (inclusiv a celor militare) și pentru cooperarea cu alte state din alianță, în vederea fabricării complexelor sovietice de rachete antiaeriene „Strela-1” și „Strela-2 M”, a aparatului de vedere pe timp de noapte (de tip pasiv) și a unor echipamente, ansamble și piese necesare pentru modernizarea tancurilor T-54 și T-55.

În anul 1973, în cadrul Comisiei permanente CAER pentru industria de apărare s-a preconizat faptul că România urma să

importe, în perioada 1976-1980, următoarele cantități de tehnică de luptă și muniție: 250-320 de tancuri mijlocii, 700-800 de mijloace de contracțiune radio și de cercetare radio, 300-350 de stații radio și receptoare radio de putere mică și mijlocie, 50 de instalații de lansare „Strela-1” împreună cu 1.500 de rachete antiaeriene, 250 de instalații de lansare „Strela-2 M” împreună cu 3.000 de rachete antiaeriene, 4.000 de rachete aer-aer K-13 M și 4.000-4.200 de rachete aer-aer R-3 R.

În același timp, în România urmau să fie realizate agregate, echipamente și piese în vederea continuării lucrărilor de modernizare a tancurilor T-54 și T-55, aflate în dotarea tuturor armatelor din cadrul Organizației Tratatului de la Varșovia. În acest

scop, Baza de reparații tancuri și autotururi de la Mizil (înființată în anul 1951) a fost dezvoltată la începutul anilor '70 pentru a asigura în producție 80% din totalul părților componente, subsansamblelor și pieselor de schimb realizate în România pentru tancuri (T-55, TR-580, șasiul tancurilor TR-800 și P-125), autotururi și mașini blindate de diferite tipuri (mașina de luptă a infanteriei, mașina de luptă a vânătorilor de munte, tractoarele mijlocii de artilerie TAR-76 și TMA-83, șasiul obuzierului autopropulsat cal. 122 mm).

Pentru a evita cumpărarea de tancuri din URSS, Polonia sau Cehoslovacia în perioada 1981-1990, autoritățile de la București și-au exprimat încă din anul 1973 dorința de a elabora până în anul 1980, „studii privind

condițiile unei eventuale organizări a fabricației de tancuri, în cooperare cu o altă țară membră în Comisie”. Intenția respectivă a fost prezentată de generalul-colonel Constantin Șandru la cea de-a 27-a ședință a Comisiei permanente CAER pentru industria de apărare (Cehoslovacia, 19-24 noiembrie 1973).

În cursul aceleiași ședințe, reprezentanții României au solicitat să le fie acordată specializarea în fabricația de aruncătoare de grenade AG-9 (pe afete), complexe de rachete antiaer dirijate, nave maritime de demagnetizare a minelor, echipament pentru iluminarea pistolor de aerodrom, proiectile de aviație nedirijate, avioane de școală și antrenament, avioane utilitare cu o încărcătură utilă maximă de patru tone,

mașini de luptă pentru trageri cu proiectile reactive 9 M 22 cal. 122 mm (montate pe șasiu de autocamion SR-114, apoi pe șasiu de DAC-665), complete de mascare a tehnicii de luptă, stații radio UUS (pentru T-55 și TAB-uri 71), aparatul de alarmare centralizat a unităților și marilor unități, precum și de alarmare prin radio a personalului din garnizoane.

Autoritățile de la București au insistat pentru preluarea licenței de fabricație a mașinii sovietice de luptă „Grad” („Grindina”). Aceasta era destinată tragerilor cu proiectile reactive nedirijate și a fost prezentată pentru prima dată miniștrilor Apărării din statele membre ale OTV în cursul unei convocări speciale, într-un poligon sovietic de lângă Lvov (11-13 mai 1965). La întoarcerea sa în țară, generalul de armată Leontin Sălăjan a întocmit un raport în care a precizat faptul că „aruncătorul cu reacție „Grad” este superior aruncătorului cu reacție R-2, de producție cehoslovacă, din dotarea armatei române, având bătaia de 20 km, față de 8 km, și 40 de tevi pentru lansare, față de 24”. Totodată, ministrul român al Forțelor Armate a relatat despre complexul de rachete antiaer dirijate „Maliutka”, superior complexului „Șmel”, aflat în dotarea armatei române.

În anii '80, instalația de luptă a mașinii „Gradi” (varianta românească) a fost fabricată sub licență, în producție de serie, la Întreprinderea de Avioane de la Bacău. Concomitent, la Întreprinderea Mecanică Mija a fost realizat prototipul unui complex antiaer instalat pe un transportor amfibiu blindat (TAB-C). Acesta avea la bază racheta antiaer dirijată 9 M 14 M „Maliutka”, fabricată în România de la sfârșitul anilor '70 sub licență sovietică (numai focosul, capul de luptă și ambalajul rachetei); microcablul ce menținea legătura cu racheta pe timpul zborului său spre țintă era, în continuare, importat din URSS. Prototipul complexului antiaer construit la Mija a fost testat într-un poligon în anul 1989.

Dr. Petre OPRÎȘ

RADIOGRAFII CULINARE

Mâncare, pantofi și discuri cu Abba

Aseară m-am întâlnit la supermarketul din colțul străzii cu o vecină. Din vorbă în vorbă am aflat că a fost profesoară la un liceu economic din București, iar eu, pentru că sunt interesat de poveștile din 1989 ale oamenilor pe care-i întâlnesc, am întrebat-o dacă și atunci lucra tot acolo. „Da”, îmi răspunde ea, „eram profesoară de matematică, iar aceste licee, ca și cele industriale, erau foarte căutate. Puținii copii mergeau spre liceele teoretice, toți voiau să iasă cu o meserie după terminarea școlii, iar cele economice, în București fiind destule, se aflau în top. Cum de ce? Pentru că, după ce terminau, dacă nu intrau la facultate, găseau slujbe de vânzători la diferite magazine”, îmi spune vecina. Așa o fi! Dar tot nu înțelegem ce era așa mare lucru să fii vânzător într-un magazin? „Păi, cum? Încă din clasa a IX-a elevii făceau practică în magazine. Asta înseamnă că erau asigurați cât de cât din punctul de vedere al procurării anumitor produse, precum mâncarea, pantofii, hainele, mobilă, aparatul electrocasnic, parfumurile etc.” Da, îmi aduc aminte că dacă audeam pantofi la Clujana de pe Lipsicani și dacă nu cunoșteam pe nimeni acolo nu prea aveai cu ce să te încalți. Și fenomenul nu se întâmpla neapărat acolo, la un magazin de încălțăminte. Vecina avea dreptate. „Din cauza lipsurilor” – își continuă ea povestea – „elevii, chiar din clasa a IX-a, au învățat să se descurce. Știau că au acces la anumite ingrediente, lucru foarte prețios, ei făcând practică în magazine alimentare mari, la vremea respectivă. Fie că erau repartizați la raionul de carne, la mezeluri sau la pâine, nu avea importanță: era bine oriunde! Așa

începea micul trafic! Dacă tu îmi dai un litru de ulei și un kilogram de făină, eu îți dau o cutie de nes... sau de ce aveai ei nevoie. Se descurcau! Vânzătorii cu experiență „trageau la cântar” și le mai rămăneau și lor ceva produse pe care le împărțeau între ele. A, foarte căutat era și nesul, care uneori era adus la magazinele alimentare ori la cofetării, iar copiii ajungeau acasă cu de toate, câte puțin, ce-i drept, dar aveau ceva în frigider. Dar cei mai mulți doreau să ajungă la «cartele»: turnau uleiul, cântăreau făina sau zahărul și o dată pe săptămână puteau pleca acasă cu câte un litru de ulei, un kilogram de făină sau de zahăr. În clasa a X-a elevii făceau practică la magazinele de încălțăminte, iar când audeau marfă își băgau prin spate toate rudele și prietenii, iar ce mai rămănea îi scotea la vânzare”, își continuă distinsa profesoară povestea. La vorba asta îmi dau seama că n-am să uit niciodată pantofii Guban de 475 de lei, cu toculeț și foarte elegant! Ce ne mai ingramădeam la raftul de încălțăminte, ca să apucăm o pereche! Așa cum se ingramădesc acum credincioșii la moaște sau la aghiasm! Spun asta pentru că cei care n-au apucat acele timpuri să aibă o imagine clară!

„Vă puteau procura și dumneavoastră anumite ingrediente?”, o întreb eu curioasă. „Sigur că da! Era foarte bine să fii profesor la un asemenea liceu. Îmi aduceau copiii, când puteau, ce aveam nevoie. Tare mult îmi plăcea să prepar dulciuri. Dar de fiecare dată făceam ceva simplu, pentru că nu aveam tot timpul ingredientele de care aș fi avut nevoie”, îmi spune fosta profesoară. Ce prăjitură preparați cel

mai des? „Cu fructe. Era delicioasă! Făceam din cinci ouă, o cană cu zahăr, una cu făină și trei linguri cu ulei un blat de pandispan. Separam albusul de gălbenuș, albusul se bătea spumă, apoi se adăuga zahărul. Separat băteau gălbenușurile cu uleiul, apoi le turnam peste spuma obținută din albusuri împreună cu făina. Ungeam o tavă de aragaz cu ulei, tapetam cu făină, turnam compoziția, iar deasupra puneam fructele și dam tava la cuptor. Era delicioasă.”

Iar restul? Adică elevii claselor a XI-a și a XII-a? Ei unde făceau practică? „Cei de clasa a XI-a făceau practică la metalo-chimice. Se făcea o contrabandă cu vopsea de ouă – primăvara – sau vopsea pentru textile, prin mai-iunie, ceva de speriat... Era atunci moda fustelor și a bluzelor vopsite în casă, în degradări, să pară că sunt «de la Fondul Plastic»... Iar cei de a XII-a ajungeau în magazinele de muzică, de mobilă sau electronice. Primul meu televizor color, un Telecolor, mi l-am procurat printr-un elev de-al meu. Nu a mai trebuit să aștept să ajungă lista la mine. Copiii făceau rost de discuri cu muzică occidentală, care mai apăreau și prin magazinele noastre, pe lângă cele de la Electrecord. Erau unele cu Abba sau cu BeeGees, imprimare, dacă nu mă înșel, în Bulgaria. Dar se vindeau și astea pe sub mână”, își termină povestea distinsa mea interlocutoare. A fost tare draguță că mi-a povestit aceste lucruri, mi-am făcut o prietenă în bloc (m-am mutat de curând și nu cunosc prea mulți vecini) și, cine știe, poate mai îmi povestește data viitoare încă ceva din anul de grație 1989.

Maria BELU-BURTEA

CALENDARUL DE PERETE

Valori culturale în Biblioteca „V.A. Urechia”

În importanta instituție de cultură care este Biblioteca „V.A. Urechia” din Galați, inaugurată la 11 noiembrie 1890, a fost înmagazinată întreaga muncă de pasionat colecționar și harnic muzeograf a lui Vasile Alexandrescu Urechia (1834-1901), istoric, scriitor și om politic român. Licențiat în litere și filozofie al unor universități din Franța și Spania, profesor universitar la Universitățile din Iași și București, membru corespondent al Academiei spaniole, al Academiei italiene, precum și al Institutului Etnografic din Paris, rafinat bibliofil, V.A. Urechia a strâns cu migală numeroase cărți care au stat la baza donației sale pentru întărirea bibliotecii ce-i poartă numele. „Cărțile nu sunt făcute pentru un om, ci pentru toți laolaltă”, spunea el la inaugurarea acestei instituții. Fondul inițial se ridica la 4.531 de cărți, 1.065 de broșuri, 179 de manuscrise, 27 de atlase și hărți,

150 de stampe, nenumărate scrisori și documente. Se remarcă, deosebit de valoros, el constituindu-se, în special, într-un corpus de informații daco-romanic. Desigur este greu să le amintim pe toate, dar simpla trecere în revistă a unora poate să ofere o imagine asupra valorilor culturale existente aici. Iată câteva: Incunabule – Bracciolini Pogio, Giovanni Francesco, Historia Fiorentina, Veneția, 8 Martie 1476; Statius Publius Paginius, Opera, Veneția, 15 Martie 1494; Captivus Septemcastrensis, Tractatum de moribus conditionibus et nequicia turcorum, 1481, Giorgios din Romos (Medias), primul incunabul scris de un român; vechi cărți românești și străine: Pravila de Govora, 1640; Mărgăritare, București, 1746; Ortelius, Hieronymus Augustanus, Chronologia, Oder Historische Beschrei-

bung, Nürnberg, 1604 și altele. Există, de asemenea, cărți care conțin mențiuni despre istoria și cultura locuitorilor spațiului carpato-danubiano-pontic: Brunus Arentius, Leonardus, Historia del Popolo Fiorentino, Veneția, 1476; Centorie, Ascanio, Comentarii della Guerra di Transilvania, Veneția, 1556; Lauterbach, Johannes, De Bello contra turcas suscipiendo, Dresda, 1566; un atlas de hărți, Mercurio Geografico (sfârșitul secolului al XVII-lea), care a aparținut stolnicului Constantin Cantacuzino, și altele. Se află aici un album Rembrandt, tiraj Basan (sfârșitul secolului al XVIII-lea) și numeroase autografe ale unor oameni de cultură europeni. Sunt numai câteva informații care subliniază valoarea deosebită a tezaurului adaptat de bibliotecă „V.A. Urechia” din Galați, al cărei fond de carte a depășit, astăzi, cifra de 550.000.

Calendar, mai 1989

RĂSCRUCEA

Stătea la marginea drumului, la „Iamă, nene”, zgribulită de frig. În seara aceea zăbovise mai mult în oraș și pierduse cursa spre satul ei, situat între Focșani și Mărășești. Andrei, băiatul cu care „se iubea” de vreo două luni, insistase să mai stea împreună, câteva ore, după încheierea cursurilor. Angela acceptase, dar uite că acum timpul asta petrecut în doi se răzburase. Pierduse cursa și nu mai putea să ajungă acasă decât cu o mașină „de ocazie”. Andrei ar fi stat cu ea la capătul orașului, dar trebuia să meargă, pe seară, la spital, la bunicul lui. Așa că o lăsa singură... Doar nu era unicul om care aștepta acolo un mijloc de transport.

Angela P. avea în 1989 aproape 18 ani și era elevă la Școala profesională nr. 5. Dăduse examenul de treaptă la Liceul Industrial nr. 2, însă picase sub linie. Bine că luase și la profesională. Școala avea cursurile tot în incinta liceului, așa că se mai putea întâlni cu fostii colegi, iar maistrile instructoare erau aceleași. O cunoștea încă din clasa a IX-a și o lăudau mereu pentru îndemânarea ei... Ehei, Angela și-ar fi dorit să lucreze la o casă de modă, într-un oraș mare. Dar s-ar fi mulțumit în ultimă instanță și cu un loc de muncă la un atelier de croitorie din centrul Focșaniului.

Acum, în seara aceea de primăvară, o luase frigul. O vântoasă se tot răsucea prin zonă, ridicând praful și gunoaiile din drum. Era lume multă la „ocazie”, iar mașinile treceau fără să oprească. În sfârșit, una trase mai aproape de grupul de navetiști, dar nu încăpura decât patru inși în ea: un tânăr cu două papornice grele, un june cu o geantă pe umăr și o femeie cu o fetiță de mână. Ea nu îndrăzni să se înghesuie la ușa Daciei albe, așa că rămase în drum. Mai oprit un camion și luă alte două persoane. Apoi, nimic... Crezu că de vină e lumea prea multă – între: timp sosise și un grup gălăgios de băieți, probabil elevii la o altă școală din oraș – așa că se trase mai la o parte. Se gândea că dacă vede șoferul că e un singur om va oprit mai lesne. După o vreme, oprit lângă ea, într-adevăr, un TIR. Șoferul, un tânăr negricios și volubil, deschise portiera și o invită, rîzând, să urce. Ceea ce și făcu încrezătoare. Îl salută, apoi tăcu. Tânărul o cercetă de câteva ori cu privirea. După vreo doi kilometri, TIR-ul oprit și bărbatul se întoarse spre ea: „Hai, fă... Bag-o repede în... că n-am timp”. Ea nu înțelese nimic. El își desfăcu nervos cureaua... „Hai, fă, odată!”, și-o trase de cap cu putere, împingându-o spre banchetă. Înțelesul a ceea ce se întâmpla o lovi în moalele

capului mai puternic decât gestul în sine... Atunci începu să se zbată, să lovească, să zgărie... Bărbatul era însă mai puternic și-o dovedea. Când termină ce avea de făcut cu ea, o avarzi în țărana cu două papornice grele, un june cu o geantă pe umăr și o femeie cu o fetiță de mână. Ea nu îndrăzni să se înghesuie la ușa Daciei albe, așa că rămase în drum. Mai oprit un camion și luă alte două persoane. Apoi, nimic... Crezu că de vină e lumea prea multă – între: timp sosise și un grup gălăgios de băieți, probabil elevii la o altă școală din oraș – așa că se trase mai la o parte. Se gândea că dacă vede șoferul că e un singur om va oprit mai lesne. După o vreme, oprit lângă ea, într-adevăr, un TIR. Șoferul, un tânăr negricios și volubil, deschise portiera și o invită, rîzând, să urce. Ceea ce și făcu încrezătoare. Îl salută, apoi tăcu. Tânărul o cercetă de câteva ori cu privirea. După vreo doi kilometri, TIR-ul oprit și bărbatul se întoarse spre ea: „Hai, fă... Bag-o repede în... că n-am timp”. Ea nu înțelese nimic. El își desfăcu nervos cureaua... „Hai, fă, odată!”, și-o trase de cap cu putere, împingându-o spre banchetă. Înțelesul a ceea ce se întâmpla o lovi în moalele

capului mai puternic decât gestul în sine... Atunci începu să se zbată, să lovească, să zgărie... Bărbatul era însă mai puternic și-o dovedea. Când termină ce avea de făcut cu ea, o avarzi în țărana cu două papornice grele, un june cu o geantă pe umăr și o femeie cu o fetiță de mână. Ea nu îndrăzni să se înghesuie la ușa Daciei albe, așa că rămase în drum. Mai oprit un camion și luă alte două persoane. Apoi, nimic... Crezu că de vină e lumea prea multă – între: timp sosise și un grup gălăgios de băieți, probabil elevii la o altă școală din oraș – așa că se trase mai la o parte. Se gândea că dacă vede șoferul că e un singur om va oprit mai lesne. După o vreme, oprit lângă ea, într-adevăr, un TIR. Șoferul, un tânăr negricios și volubil, deschise portiera și o invită, rîzând, să urce. Ceea ce și făcu încrezătoare. Îl salută, apoi tăcu. Tânărul o cercetă de câteva ori cu privirea. După vreo doi kilometri, TIR-ul oprit și bărbatul se întoarse spre ea: „Hai, fă... Bag-o repede în... că n-am timp”. Ea nu înțelese nimic. El își desfăcu nervos cureaua... „Hai, fă, odată!”, și-o trase de cap cu putere, împingându-o spre banchetă. Înțelesul a ceea ce se întâmpla o lovi în moalele

●●●

Nu-și aduce exact aminte cât a stat acolo. La un moment dat, o mașină a frânat lângă ea. O femeie și un bărbat s-au apropiat în grabă. Au dus-o înapoi la Focșani, direct la spital. A venit și un milițian, care a început ancheta (avea s-o mai cheme de câteva ori, în biroul lui, după externare). Doctorița a luat câteva mostre, i-a făcut analizele. I-a spus că făcuse dragoste cu Andrei cu câteva ore înainte de întâmplarea aceea groznică. Doctorița a țâțâit... „Dacă ai rămas gravidă, copchilă, numai Dumnezeu știe care-o fi tatăl...”. Părinții au venit dimineață și tot pe ea au invinovățit-o. Fusesse viol, cu siguranță, dar cine era violatorul? Nici astăzi nu știe. Milițienii nu i-au dat de urmă.

Consecințele acelei întâmplări? Andrei s-a despărțit de ea. Părinții l-au mutat la altă școală și, oricum, nimeni nu ar fi acceptat că el ar fi putut fi tatăl copilului, în eventualitatea că a rămas însărcinat. Tatăl ei i-a spus „curvă” vreo patru-cinci ani de atunci încolo. Mai căsa întâi a plăns lângă ea. Apoi, după vreo șase săptămâni, când sarcina s-a confirmat, a scuipat-o între ochi, când ea s-a opus categoric, directiv „de a lepăda copilul” (știa mai că sa o femeie care făcea chiuretaje empirice), după care a pus-o la muncile cele mai grele, poate poate „alunecă la vale” singur. La școală a încercat să ascundă „beleaua”, a purtat uniforme mai larguțe și și-a tot strâns burta, să nu se vadă cât a crescut. În vară și-a dat examenul. Avea calificarea de „confectioner”. Fiind gravidă, n-au angajat-o niciăieri. Poate din pricina necazurilor și a supărării ori pentru că el ar fi trimis-o la muncă, la cules porumbul, copilul s-a născut la începutul lui noiembrie, înainte de termen. Din fircire, sănătos... „În certificatul de naștere, la rubrica „tatăl”, secretarul Primăriei n-a trecut nici un nume. Copil din flori. L-a botezat Andrei. În zilele acelea, tot mai credea, tot mai spera că el, celălalt Andrei, va înțelege. Cel care a înțeles a fost însă un alt bărbat, pe care l-a cunoscut șapte ani mai târziu, dar aceasta este deja altă poveste... (a consemnat Simona LAZĂR)

Vizită de lucru la obiectivele industriale din Mehedinți

(Urmare din pag. 1)

Ținând cont de faptul că primarii răspundeau direct, „aplaudacii” trebuiau aleși pe sprânceană. Mai bine spus, să fie „curati”, fără antecedente penale, și mai ales... să nu fie „duși cu pluta”. Cei desemnați să-i înmăneze flori trebuiau neapărat să fie frumoși la înfățișare. Însă înainte era căutat și-n gaură... atât de medici, cât și de securiști. Printre cei care se deplasau la aceste întâlniri trebuia neapărat să fie și un grup compact de oameni îmbrăcați în costume populare. Și cum clasa muncitoare trebuia să fie prezentă la întâlnirea de la locul de muncă, oameni din alte localități erau înghesuiți dis-de-dimineată în autobuze rablagite și debarcați la locul de aterizare a Tovarășului.

La o echipă de 10 oameni, unul avea în primire două sau chiar trei pancarte pe care trebuia să le predea la final. De multe ori însă, se preda doar pânza. Lemnul era aruncat pe te miri ce cloacuri sau după panourile special amenajate pentru a ascunde mizeria. În Severin, totdeauna Tovarășul ateriza pe Stadionul Municipal. După câteva cuvinte adresate mulțimii, urma în mașina prezidențială și pornea spre obiectivele planificate spre vizitare. Programul se succeda în viteză. După ce trecea

„Oamenii muncii” mehedințeni l-au întâmpinat pe Nicolae Ceaușescu cu pancarte omagiale și steaguri tricolore

FOTO: AGERPRES

printre mulțimea de muncitori frumoși aranjați pe două rânduri și păziți stranic de un cordon de oameni de pază, securiști sau gărzi patriotice, Ceaușescu se oprea în fața machei noului obiectiv.

Întotdeauna era înconjurat de directorul tehnic, secretarul organizației de partid din unitate, dar și de reprezentantul Institutului de Proiectare. I se prezenta stadiul lucrărilor și etapele ce urmau a fi atacate. Niciodată difi-

cultățile, problemele și carentele. Tovarășul dădea indicații ce și cum, după care pleca ori la alt obiectiv, ori la „casa lui” de la Gura Văii, unde se odihnea, mânca și apoi pleca. Din declarațiile unor oameni ce s-au aflat în preajma lui în acea perioadă, am reținut faptul că „întotdeauna venea cu lecția învățată, semn că avea alături de el consilierii foarte buni. Știa ce să spună și ce să ceară”.

Odată, pe când vizita Laminorul de

profile mici, lui Ceaușescu i s-a precizat că acesta funcționează și produce. În realitate însă, unitatea era departe de a ajunge la această performanță. Și pentru a demonstra că merge, conducerea de atunci a unității a pus muncitorii să vopsească bare de metal în roșu aprins, care să dea senzația că este metal incins.

Legendă sau adevăr? Cine mai vrea să-și aducă aminte?

Don COMAN

DIN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Se vorbea despre atitudinea lui Ceaușescu de lider tip lumea a treia

La începutul lui mai 1989, Thomas Swick, scriitor și editor la Providence Journal, din Rhode Island, bun cunosător al realităților Europei de Est, pe care o vizita frecvent, a scris pentru Commonweal un articol în care vorbea despre România lui Ceaușescu.

„Tendințele megalomane ale lui Ceaușescu transpau deja din modul în care a redesenat capitala țării, Bucureștiul. Toate construcțiile din partea cea mai plină de istorie a orașului, inclusiv importante biserici ortodoxe, au fost puse la pământ spre a face loc pentru Palatul lui Ceaușescu, pe marele Boulevard Victoria Socialismului. Structuri monumentale care proclamă gloria lui Ceaușescu se ivesc acum acolo unde se întindeau odată străzi liniștite, biserici și mănăstiri. Această predilecție pentru acțiunile violente, lipsa de sensibilitate, lauda de sine l-au pus pe Ceaușescu în tandem cu unii potențiali africani contemporani. Vladimir Tismăneanu, bursier la Institutul de Studii de Politică Externă din Philadelphia a descris recentele acțiuni ale lui Ceaușescu drept abordări „de lumea a treia” care duc România spre „tribalizare”.

În opinia ziariștilor occidentali, Nicolae Ceaușescu conducea cu sceptrul său prezidențial un „regat” în care supușii mureau de foame. FOTO: Muzeul Național de Istorie a României

Domnul Tismăneanu a părăsit România în 1981. Atunci când vorbește despre Ceaușescu, la putere din 1965, Tismăneanu o face cu o anume detașare academică. Totuși pare săderat un neor de implauzibilitatea lui Ceaușescu. De exemplu, notează Tismăneanu, referințele pe model religios la adresa acestui lider și adevărata iconografie din jurul figurii lui, numeroasele fotografii ale lui Ceaușescu și ale soției sale în publicații ale partidului, precum cotidianul Știința. El vorbește despre faptul că, atunci când este menționat, Ceaușescu este descris drept „un erou printre eroii națiunii”. În urmă cu câțiva ani, Știința a publicat o telegramă prin care Salvador Dali îl felicita pe Ceaușescu pentru că a adăugat sceptrul panopliei sale oficiale.

Într-o asemenea lumină, e ușor să îl acuzi pe Ceaușescu de a fi un egoist demontat. Dar prin emfaza cu care a luptat pentru tradițiile naționale și pentru independența față de Moscova, el a câștigat respectul Vestului, dar și al propriilor țări în anii 1960. Este singurul din întregul bloc estic care a denunțat invazia sovietică în Cehoslovacia în 1968. Totodată, a condamnat abuzurile erei staliniste, a eliberat câțiva prizonieri politici și a hotărât un dram de liberalizare în țara sa. A fost publicat Ionesco, iar Sartre a fost tradus. Mai mulți scriitori români, printre care Paul Goma, au intrat în Partidul Comunist. (Acest fel de comportament – pentru a nu menționa arhiprezența soției sale și desele referiri la „de-

mocrație” – l-a determinat pe un proaspăt exilat să se întrebe, în New York Times, dacă Gorbaciov nu e cumva un nou Ceaușescu.)

Dar starea de spirit din România s-a schimbat drastic după ce Ceaușescu a vizitat China și Coreea de Nord în 1971. El a fost impresionat de cultul personalității din China lui Mao și, în Coreea de Nord, de actualizarea

„controlului politic total”, posibil într-o țară rnică, „interesul său”, afirmă Tismăneanu, a devenit „puterea personală inatacabilă, de reegalat. Mentea lui Ceaușescu e ascuțită și primitivă. Are o mentalitate de țaran și vrea să administreze România așa cum primarul face cu satul său.”

Iar dacă planul lui de sistematizare va

reuși, va reuși să le distrugă pe toate. Două aspecte sunt șocante în acest plan: distrugerea masivă și indiferența atât față de viețile oamenilor, cât și față de tradiții (care cândva erau cauza lui Ceaușescu); și relativa tăcere a lumii în fața acestui plan.

O așare critică s-a făcut auzită. Comunitatea europeană a refuzat să aibă discuții comerciale cu România atâta vreme cât abuzurile legate de drepturile omului continuă. Și unirii au criticat zgromotos acest plan, mai ales că ei văd acest proiect, care va cuprinde și Transilvania, ca direct îndreptat împotriva comunităților maghiare de acolo. În fiecare lună, aproximativ 1.000 de etnici maghiari trec granița ilegal în Ungaria, unde automat primesc azil politic. Un număr de editorialiști de la ziarul din Vest au abordat această temă.

Dar Tismăneanu notează că acest tir și-a ratat ținta, pentru că planul lui Ceaușescu e mult mai complex. Ceaușescu își amenință propriul popor, e în război cu acesta. După Tismăneanu, Ceaușescu este exponentul unei gândiri esențial leniniste: „Partidul – adică Eu – știe mai bine”. Politica lui Ceaușescu nu urmărește să elimine cultura maghiară sau germană, pentru că fiecare dintre aceste minorități are în spate o cultură, o țară. Este în schimb menită să distrugă identitatea națiunii române înseși.

În septembrie trecut, Spectator din Londra a publicat „O scrisoare către Ceaușescu”, text scris de disidentul Doina Cornea, fostă profesoară de filosofie la Universitatea din Cluj, de unde a fost dată afară în 1983, și apoi arestată. Ea a rămas în România. Cităm din scrisoare: „Îți cerem să pui punct demolării satelor. Să scoți oamenii din străvechile lor așezări, unde au un țel, unde au casele lor și de care sunt legați printr-o viață de muncă, este un sacrilegiu...”. „O comunitate, o națiune este bazată pe vieți individuale, trăite nu în frică, ci în posibilitatea unei varietăți de aspirații și unde natura luptă pentru a-și realiza aspirațiile de libertate și destinul spiritual. Nu distruge legile sacre care sunt rădăcinile oricărei existențe umane. Nu zdrobi viețile oamenilor!”. „Facem apel la bunăvoința românilor din exil, dar și la străinii care sunt preocupați de păstrarea valorilor noastre native să ne sprijine protestul!”

Două luni mai târziu, publicația relatea că doamna Cornea a fost dusă de Securitate la sediile sale din București și bătută de mai multe ori. Ea și mulți alții au nevoie să auid protestul nostru.”

(Traducere din limba engleză de Eliza DUMITRESCU)

DIN PRESA EXILULUI

A DISPĂRUT DOINA CORNEA?

(Urmare din pag. 1)

A apucat să mai spună că este păzit de un milițian cu arma în mână!... Telefonul lui Mircea Dinescu și cel al lui Dan Deșliu continuă să sune în gol...

O depeșă AFP de la începutul lunii aprilie anunță că Pen-Clubul Francez l-a copleșit pe cei doi poeți români ca membri de onoare asociații.

● La 27 aprilie, cu ocazia dezbaterii inaugurale a unei expoziții de arhitectură la Londra, Prințul Charles a atacat violent distrugerea Bucureștiului și planul de „sistemare” al regiunii de la București. Nu poți rămâne tăcut, a spus el, când tradițiile țărănești și clădirile istorice sunt distruse pentru a face loc „unei așa-zise modernități uniforme și terne ca moartea”. Interesul crescând al opiniei publice britanice față de ceea ce se petrece în România se explică prin faptul că în această țară „apare spectrul

teribil al unei societăți întregi pe cale să-și piardă rădăcinile”.

● Corneliu Mănescu și Gheorghe Apostol – transmite Europa Liberă – sunt interogați zilnic și li se refuză asistența medicală. Se știe că fostul ministru de Externe e foarte bolnav. O veste de ultimă oră anunță că și el a fost mutat din locuința sa. Cât despre Apostol, acesta este amenințat cu mutarea la Pâncu, de unde este originară actuala sa soție.

● Autoritățile RSR refuză viza de intrare în România a dr. Ionel Cană, astăzi exilat în USA, care intenționează să-și vadă tatăl bolnav. Dr. Ionel Cană este cofondatorul Sindicatului liber SLOMR din februarie 1979 și liber, în urma nenumerelor persecuții, a fost nevoit să-și părăsească țara.

Lupta, nr. 121/1989
Arhiva Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc, Fond Dan Culcer

DIN PRESA INTERNAȚIONALĂ

„Disoluția informației” în Est

Forumul CSCE confirmă izolarea României în cadrul dialogului european. În unele țări socialiste, procesul de deschidere, însoțit de sporierea accesului la informație și a libertății de exprimare, a provocat dezmembrarea blocului estic, scria cotidianul spaniol El País. Aceasta este una dintre principalele concluzii ale forumului pe tema accesului la informație din cadrul CSCE, care s-a încheiat astăzi la Londra. Reuniunea a confirmat, de asemenea, izolarea României în dialogul european, cauzată de represiunea informativă practică de aceasta.

Delegația spaniolă, condusă de ambasadorul Juan Luis Pan de Soraluze, alcătuită din diplomați, specialiști în comunicare și corespondenți pentru Europa de Est, a prezentat o propunere de 29 de puncte, susținută de 17 țări, pentru garantarea libertății profesionale a jurnaliștilor. Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa este formată din SUA, Canada și toate țările Europei, cu excepția Albaniei.

Pentru prima dată de la înființarea CSCE, o dată cu semnarea Actului de la Helsinki, la conferință au participat jurnaliști în postura de membri ai delegațiilor și au intervenit atât în plen, cât și în comisii pentru a expune dificultățile cu care se confruntă și să propună soluții. La deschiderea forumului, un corespondent a criticat represiunea la care sunt supuși jurnaliștii români și practica sistematică de a interzice intrarea în țară a corespondenților din Vest. Corespondentul cotidia-

nului La Vanguardia, Ricardo Estarriol, a intervenit miercuri în cadrul discuțiilor, elogiind progresele enorme făcute de Uniunea Sovietică, Ungaria și Polonia.

De la îngreunarea procesului de obținere a vizelor pentru corespondenți, practică încă obișnuită pentru unele țări din Est, și interdicția de a deține aparate de înregistrare, până la amenințarea cetățenilor care au contact cu medii de presă din străinătate, multe sunt piedicile întâmpinate în aceste țări din Est, atât pentru jurnaliștii care vin din Vest, cât și pentru cei din Est.

Timp de patru săptămâni, reprezentanții celor 35 de țări participante la CSCE au dezbătut cu privire la modalitățile de a facilita activitatea informatorilor și de a garanta fluxul neîntrerupt de informații. Chiar de la începutul reuniunii s-a confirmat ceea ce se bănuia încă de la întâlnirea de la Viena, că blocul de țări socialiste, care înainte acționau unitar în ceea ce privea Actul Final de la Helsinki, s-a scindat. Trei țări socialiste, în primul rând Polonia și Ungaria, urmate de URSS, au venit la Londra cu principii despre protejarea surselor jurnalistice și a materialelor furnizate, despre libertatea presei, a radioului și televiziunii, principii foarte apropiate sau chiar identice cu cele aparate de majoritatea țărilor democratice occidentale.

tv 12 mai 1989

- 19:00 Telegenral
- 19:25 Industria – programe prioritare
- Creșterea mai puternică a productivității muncii – obiectiv fundamental al economiei românești
- Redactor Sorin Burtea
- 19:45 România în lume
- Documentar
- 20:05 Copiii cântă patria și partidul
- Program literar-muzical-coregrafic în interpretarea unor formații pionierești și ale șoimilor patriei, laureate ale Festivalului național „Cântarea României”
- 20:25 Învățământ, cercetare, producție
- Calitatea, spiritul creativ reflectate

- în lucrările de diplomă ale studenților
- 20:45 Omul și sănătatea
- Rolul culturii fizice și sportului în menținerea sănătății
- 21:05 Cinecluburile – prezență activă în munca politico-educativă
- 21:20 Univers, materie, viață
- Emissioni de educație materialist-științifică
- Istoria Pământului
- Episodul IX. Arhaicul, protozoic, paleozoic și mezozoic
- Prezintă dr.ing. Mircea Săndulescu, de la Institutul de Geologie și Geofizică București
- 21:50 Telegenral
- 22:00 Închiderea programului

vremea

Vremea a fost predominant frumoasă și a continuat să se încălzească. Cerul a fost variabil, mai mult senin în sudul țării și cu înnoări trecătoare în regiunile nordice, unde pe alocuri au căzut ploaie și sub formă de averse. În restul teritoriului, ploile au fost cu totul izolate. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura maximă a fost cuprinsă, în general, între 22 și 28 de grade, iar cea minimă, nocturnă, s-a situat între 6 și 16 grade. Pe alocuri, în centrul țării și la munte, s-a produs ceață. La București, vremea a fost frumoasă, iar cerul mai mult senin. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura maximă s-a situat în jurul valorii de 28 de grade, iar cea minimă a fost cuprinsă între 10 și 12 grade.

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

„Amputații” de la calendar

Rețeaua sanitară a județului dispune de un număr apreciabil de medici. În aceste condiții, asistența de la sate trebuie să se bucure de permanență, inclusiv în zi de duminică. Și, se poate aprecia, o asemenea permanență, necesară și salutară, există în marea majoritate a unităților sanitare de la sate. Sunt însă și locuri, de regulă acolo unde nici organele locale de partid și de stat nu-și exercită autoritatea cum se cuvine, în care prezența medicilor în dispensare, spre sfârșitul și începutul săptămânii cu deosebire, este pusă sub semnul întrebării. Raidul nostru, realizat împreună cu dr. Elena Maria Amzărescu, medic inspector al direcției sanitare județene, ne-a evidențiat unele aspecte menite să determine măsurile din partea factorilor în drept.

Dispensarul medical Amara are șapte medici, cu stomatologul, dar, cu excepția celui din urmă, toți fac naveta la Slobozia. Comuna dispune de posibilități de cazare, sunt aici niște apartamente deosebite (în care însă locuiesc persoane care au serviciul la Slobozia!), dar se pare că nici de parte și nici de alta (a Consiliului Popular și a unității sanitare) nu a existat vreo preocupare în acest sens. Medicii de aici, în acea zi de luni, erau la datorie și, cum aveam să constatăm și în alte prilejuri, nu sunt probleme cu prezența lor în dispensar sau în comună, conform programului. Dar când medi-

cul locuiește în comună și peste noapte, se știe, lucrurile sunt mai bune și chiar mai firești.

La un dispensar din Grivita, nici un medic. După registrul de consultație, aici a fost liniște sâmbătă după-amiază, duminică și, cum se vede, luni. Dr. Daniela Stan nu a fost nici cu o săptămână în urmă duminică în dispensar. De fapt, noi fuserăm sesizați că aici de sâmbătă până marți găsești mai greu un medic. Nu ne pripim să tragem nici o concluzie, subliniem doar că nici stomatologul, Teodor Iordăchescu, nu era la program. Sâmbătă avusesse, chipurile, zi de laborator (înțelegeri deosebite de ce sâmbătă), iar luni... cabinete murdare, neprimitoare.

Nici la Miloșești nu am găsit nici un medic. Numai îngrijitoarea, care ne spune că a fost doar Don' Trică, ofițiantul. Ne este aproape imposibil să vă descriem ce am văzut aici, în comparație cu imaginile curate de la grădinița aflată sub același acoperiș. De câteva timp, problemele sanitare ale Miloșeștiului sunt aceleași, ba chiar mai mari, ceea ce reclamă măsurile cuvenite.

Cum Reviga nu a ridicat probleme, mergem mai departe la Cocora. Dr. Corina Voicu, medic stomatolog, conform programului, trebuia să fie în cabinet. Înțelegem din privirea asistentei Pantea Rădulescu bine faptul că ne aflăm într-adevăr în zi de luni...

Dr. Ștefania Ristache de la Grindu, locuind în comună și, mai ales, făcându-și meseria cu răspundere, este o prezență activă aici. Nu demult însă, în dispensar a mai sosit un „coleg”, dr. Ionel Dan Hanganu, care de vineri până marți nu apare nici în comună, iar când se află în dispoziție...

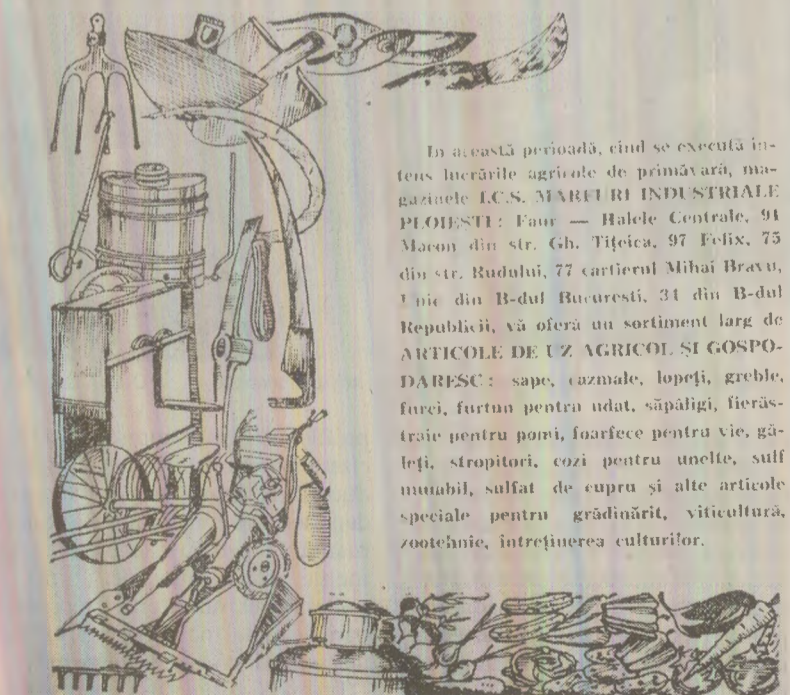
Ion ALECU

În ziua de 23 martie 1988, Ion Ilinca, din Mihail Kogălniceanu, are ghinionul să rămână în pană cu autoturismul său (I-L-7462) în apropierea autoservice-ului din Bucu. De bună credință fiind, cere ajutorul meseriașilor de aici, la propunerea acestora acceptând chi ar să se execute și o serie de alte operațiuni de întreținere a tinichigeriei și motorului. Speranțele sale de a-și vedea

mașina cât mai repede pusă pe roate aveau să fie rapid pulverizate, deoarece, imediat după deschiderea comenzii, șeful unității, Marian Rotaru, îi pune la dispoziție o lungă listă cu materialele și piesele pe care trebuie să le procure pe cont propriu. Neavând încotro, începe să alege pe lista de la Slobozia, București și Pitești și, până la urmă, reușește să aducă tot ce i-a cerut. Prea târziu însă, pentru simplul motiv că, între timp, meseriașii de la Bucu îi dezmembrează aproape complet mașina de tot ce mai avea bun pe ea, piese și subansambluri folosite, chiar dacă unele aveau un grad avansat de uzură, la reparatul altor autoturisme și, firește, taxate ca fiind noi!

Între două drumuri de la M. Kogălniceanu la Bucu și mai multe discuții cu șeful unității autoservice încep să se încheie niște procese-verbale în care se face lista sustragerilor, cu promisiunea că acestea, inclusiv chiuloasa, ca să dăm un exemplu pentru a vedea amploarea lor, vor fi „repușe în operă”. Cu o singură condiție însă: să achite anticipat costul reparațiilor pentru a-și putea încasa și meseriașii retribuțiile! Prin

amintiri

Cu toate că propaganda susținea că România avea o agricultură la ultimele standarde, secerile erau la mare căutare printre locuitorii satelor

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Cooperativa de Producție achiziții și desfacerea mărfurilor din Măgurele încadrează lucrător gestionar (raion încălziminte), lucrător gestionar (croitorie comandă), tâmplari, revizori, zidari, lucrător gestionar solduri.

ICRTI – București, Strada Șepcari, numărul 8, încadrează șef birou, revizori gestiune, analist programator și operatori la Oficiul de Calcul, tehnician investiții, lucrător gestionar depozit tranzit, tractorist rutierist, paznici, cu respectarea prevederilor Legii 22/1969 și 12/1971. Relații la biroul Personal.

Asociația Locatarilor încadrează fochist și oferă locuință. Relații între orele 8:00 și 10:00.

Caut femeile pentru menaj ușor.

VÂNZĂRI

Vând Dacia 1300 (Delta), 1979, 78.000 de kilometri, sta re ireproșabilă și aparat Foto Canon Q.L. G. III. Telefon după ora 17:00.

Vând convenabil șifonier cu trei uși, pat cu ladă și saltea Relaxa, două fotolii mici și măsuță, frigider Arcite mare și Fram model nou, mașină de spălat Automatic, două aragaze cu trei ochiuri și patru ochiuri, dulap bucătărie.

Vând aparat pentru vată de zahăr, complet electric. Aștept provincia.

Vând player Goldstar cu telecomandă, televizor color, video player VHS. Aștept provincia.

Vând Dacia 1300, machetă plus, Dacia 1410 și bicicletă bărbătească.

CUMPĂRĂRI

Cumpăr apartament două camere, etaj unu, zona Roma – Televiziune – Floreasca sau apartament cu trei, patru camere, aceeași zonă.

Cumpăr televizor color, video player sau recorder, toate să fie noi.

Cumpăr casă gen vilă pentru două familii, singur curte, încălzire centrală, zonele Confederației, Televiziune, Aviatorilor, Cașin sau Kiseleff.

Oprți-vă la o... surpriză

ORIZONTAL: 1) Neaș – Fagot. 2) Micoză – Cam inocent. 3) Aroplan – Sate scoțiene. 4) Parodiă (fem. pl.) – Lacom. 5) Draconic – Remorcă 6) Curator (fem.) 7) Cea sortită eșecului – Îngăduitoare. 8) Mare teoretician al artei (sg.) 9) Unison! – Tai uneori cu ea – Untoș! 10) Strop – Un chioșc în parc.

VERTICAL: 1) Matostat – Masor. 2) Izolație (pl.). 3) Calotă (reg.) – Săli neobișnuit de mari. 4) Trasor (fem.) – Istorie. 5) Creton – Șubă mocăneas-că 6) Vestitoare. 7) Mai mare decât un chilom (od.) – La felon. 8) Stratostat – Aortă 9) Açușor! – Peronul – Triatomic. 10) În ecotip (pl.).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Dicționar AT

Revista Rebus nr. 15/1989